TEISINGUMO TEISMO (didžioji kolegija) SPRENDIMAS

2004 m. liepos 13 d.*

Byloje C-262/02

Europos Bendrijų Komisija, atstovaujama H. van Lier, nurodžiusio adresą dokumentams įteikti Liuksemburge,

ieškovė,

palaikoma

Jungtinės Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystės, atstovaujamos K. Manji, padedamo *barrister* K. Beal,

įstojusios į bylą šalies,

prieš

Prancūzijos Respubliką, atstovaujamą G. de Bergues ir R. Loosli-Surrans,

atsakovę,

* Proceso kalba: prancūzų.

dėl pripažinimo, kad Prancūzijos televizijos kanalais transliuojamų sporto renginių, vykstančių kitų valstybių narių teritorijose, transliavimą susiedama su išankstiniu alkoholinių gėrimų reklamos panaikinimu, Prancūzijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB sutarties 59 straipsnį (po pakeitimo – EB 49 straipsnis),

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija),

kurį sudaro pirmininkas V. Skouris, kolegijų pirmininkai P. Jann (pranešėjas), A. Rosas, C. Gulmann, J.-P. Puissochet ir J. N. Cunha Rodrigues, teisėjai R. Schintgen, S. von Bahr ir R. Silva de Lapuerta,

generalinis advokatas A. Tizzano,
sekretorė M. Múgica Arzamendi, vyriausioji administratorė,

susipažinęs su teismo posėdžio pranešimu,

išklausęs 2003 m. lapkričio 25 d. posėdyje Komisijos, atstovaujamos H. van Lier ir W. Wils, Prancūzijos Respublikos, atstovaujamos G. de Bergues ir R. Loosli-Surrans, ir Jungtinės Karalystės, atstovaujamos K. Manji, padedamo *barrister* P. Harris, žodinius pasisakymus,

susipažinęs su 2004 m. kovo 11 d. posėdyje pateikta generalinio advokato išvada,

priima šį

Sprendimą

1 Pagal EB 226 straipsnį pareikštu ieškiniu, kurį Teisingumo Teismo sekretoriatas gavo 2002 m. liepos 16 d., Europos Bendrijų Komisija prašo pripažinti, kad Prancūzijos televizijos kanalais transliuojamų sporto renginių, vykstančių kitų valstybių narių teritorijose, transliavimą susiedama su išankstiniu alkoholinių gėrimų reklamos panaikinimu, Prancūzijos Respublika neįvykdė įsipareigojimų pagal EB sutarties 59 straipsnį (po pakeitimo – EB 49 straipsnis).

Teisinis pagrindas

Pagrindiniai teisės aktai

2 1991 m. sausio 10 d. įstatymu Nr. 91–32 dėl kovos su rūkymu ir alkoholizmu, vadinamasis „Evin įstatymas" (1991 m. sausio 12 d. JORF, p. 6615, toliau – „Evin" įstatymas), *inter alia*, buvo pakeisti *Code des débits de boissons et des mesures contre l'alcoolisme* (Prekybos alkoholiu ir antialkoholinių priemonių kodeksas) L. 17–L. 21 straipsniai, kurie apriboja tam tikrų alkoholinių gėrimų, t. y. tų, kuriuose alkoholio koncentracija didesnė nei 1,2 %, reklamą.

3 Remiantis šiomis nuostatomis tiesioginė arba netiesioginė alkoholinių gėrimų televizijos reklama yra draudžiama, be to, šis draudimas pakartojamas ir 1992 m. kovo 27 d. Dekreto Nr. 92–280 8 straipsnyje, priimto įgyvendinant 1986 m. rugsėjo 30 d. įstatymo, susijusio su informavimo laisve bei įtvirtinančio bendruosius reklamos ir rėmimo tvarkai taikomus principus (1992 m. kovo 28 d. JORF, p. 4313), 27 straipsnį.

4 Tačiau pagal Prancūzijos teisę kitos reklamos formos yra leidžiamos. Pavyzdžiui, reklamuoti alkoholinius gėrimus spaudoje, per radiją (išskyrus tam tikras valandas) arba plakatuose ir iškabose, įskaitant reklamos stendus, įrengtus sporto aikštėse, ir t. t.

5 „Evin" įstatymo pažeidimas pagal Prancūzijos baudžiamąją teisę laikomas „délit" (baudžiamuoju nusižengimu).

Procedūrinės taisyklės

6 Pagal 1986 m. rugsėjo 30 d. Įstatymo Nr. 86–1067 dėl informavimo laisvės, vadinamasis „Léotard" įstatymas (1986 m. spalio 1 d. JORF, p. 11755), 42 straipsnio pirmą pastraipą „Evin" įstatymo taikymo priežiūrą vykdo *Conseil supérieur de l'audiovisuel* (Aukščiausioji audiovizualinė taryba, toliau – CSA). Vykdydama šią priežiūrą CSA gali įspėti televizijos paslaugų teikėjus, kad šie vykdytų įsipareigojimus; o jei šie nesilaiko nustatytų reikalavimų, ji gali skirti administracines nuobaudas. Be to, CSA gali kreiptis į *procureur de la République* dėl bet kurio šių teikėjų įvykdyto pažeidimo.

Įgyvendinimo nuostatos

7 1995 m. Prancūzijos valdžios institucijos, t. y. CSA bei Jaunimo ir sporto ministerija, kartu su Prancūzijos televizijos kanalais parengė Gero elgesio kodeksą, paskelbtą *Bulletin officiel du ministère de la Jeunesse et des Sports*, kuriame pateikiamas „Evin" įstatymo taisyklių išaiškinimas dėl jų taikymo užsienyje vykstančių sporto renginių, per kuriuos matoma alkoholinių gėrimų reklama, pavyzdžiui, reklamos stenduose ar ant sportininkų marškinėlių, ir kurie dėl to gali būti laikomi netiesiogine alkoholinių gėrimų reklama minėto įstatymo prasme, transliavimui per televiziją (t. y. tiesioginiam transliavimui ar retransliavimui).

8 Nebūdamas teisiškai privalomas, šis Gero elgesio kodeksas nustato, kad per užsienyje vykstančias varžybas tarp dviejų valstybių, šiame kodekse vadinamų „kitais renginiais", Prancūzijos transliuotojai ir kiti Prancūzijos įstatyme nustatyti asmenys (toliau kartu – Prancūzijos transliuotojai), negalintys kontroliuoti vaizdo įrašymo sąlygų, turi imtis visų įmanomų priemonių, kad išvengtų alkoholinių gėrimų prekių ženklų pasirodymo ekrane. Be to, Prancūzijos transliuotojas, įsigijęs retransliavimo teises, turi informuoti savo partnerius užsienyje apie Prancūzijos teisės aktuose įtvirtintus reikalavimus ir šiame kodekse numatytas taisykles. Kartu jis, jei iš esmės tai įmanoma, ir prieš sporto renginio transliaciją turi pasiteirauti retransliavimo teisių turėtojo dėl reklamų, kurios bus matomos sporto renginio vietoje. Galiausiai šis transliuotojas privalo panaudoti visas įmanomas technines priemones, kad išvengtų alkoholinių gėrimų reklamos stendų rodymo per televiziją.

9 Tačiau kai užsienyje vyksta tarptautiniai renginiai, Prancūzijos transliuotojai neturėtų būti įtariami davę sutikimą dėl ekranuose pasirodančios reklamos, kai jie rodo vaizdus, kurių vaizdo įrašymo sąlygų jie negali kontroliuoti.

10 Šiam ginčui taikomoje Gero elgesio kodekso redakcijoje tarptautiniai sporto renginiai buvo apibrėžti kaip renginiai „kurių daugelyje šalių retransliuojami vaizdai negali būti laikomi iš esmės skirtais Prancūzijos žiūrovams". Varžybos tarp dviejų valstybių, priešingai, buvo apibrėžtos kaip „kiti nei pirmu atveju nurodyti užsienyje vykstantys renginiai, kurie retransliuojami specialiai Prancūzijos žiūrovams".

11 CSA ne vien parengė Gero elgesio kodeksą, bet ir Prancūzijos transliuotojų atžvilgiu ėmėsi veiksmų, kad šie pareikalautų pašalinti alkoholinius gėrimus reklamuojančius stendus arba visiškai atsisakytų transliuoti atitinkamas varžybas. Bent vienu atveju ši institucija net kreipėsi į *procureur de la République*, kad šis pradėtų vieno Prancūzijos transliuotojo baudžiamąjį persekiojimą. Vis dėlto priėmus šį kodeksą, CSA kreipėsi dėl tokio transliuotojo tik vieną kartą, t. y. 1996 m. spalio mėn.

Ikiteisminė procedūra

12 Pasiūliusi Prancūzijos Respublikai pateikti savo pastabas, 1996 m. lapkričio 21 d. Komisija jai išsiuntė argumentuotą nuomonę, kurioje nurodė, kad Prancūzijoje parduodamų alkoholinių gėrimų televizijos reklamos draudimas, kiek tai susiję su netiesiogine televizijos reklama, kai retransliuojant tam tikras sporto varžybas tarp dviejų valstybių, vykstančias kitų valstybių narių teritorijoje, ekrane matomi reklamos stendai, yra nesuderinamas su laisve teikti paslaugas. Be to, šiai valstybei buvo nurodyta per du mėnesius nuo šios argumentuotos nuomonės gavimo imtis būtinų priemonių, kad į ją būtų tinkamai atsižvelgta.

13 Vėliau susirašinėjimas tarp Komisijos ir Prancūzijos valdžios institucijų tęsėsi, ir pastarosios priėmė įvairius Gero elgesio kodekso pakeitimus.

14 Vis dėlto pripažinusi, kad „Evin" įstatymo taikymas kelia praktinių problemų ir Prancūzijos valdžios institucijų pasiūlyti pakeitimai jų nepašalina, Komisija nusprendė pareikšti šį ieškinį dėl įsipareigojimų neįvykdymo.

15 2002 m. gruodžio 3 d. Teisingumo Teismo pirmininko nutartimi pagal EB Teisingumo Teismo statuto 37 straipsnio pirmą pastraipą ir Darbo reglamento 93 straipsnio 1 dalį Jungtinei Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystei buvo leista įstoti į bylą Komisijos pusėje.

Dėl ieškinio

16 Grįsdama ieškinį Komisija nurodo vienintelį jo pagrindą, susijusį su Sutarties 59 straipsnio ir Prancūzijos teisės nuostatų, draudžiančių Prancūzijoje parduodamų alkoholinių gėrimų televizijos reklamą, kiek tai susiję su netiesiogine televizijos reklama, kai retransliuojant sporto varžybas tarp dviejų valstybių, vykstančias kitų valstybių narių teritorijoje, ekrane matomi reklamos stendai (toliau – ginčijama televizijos reklamos transliavimo tvarka), nesuderinamumu.

Šalių argumentai

17 Komisija ir Jungtinės Karalystės vyriausybė tvirtina, kad Prancūzijos televizijos reklamos transliavimo tvarka prieštarauja Sutarties 59 straipsniui.

18 Iš tikrųjų ši tvarka riboja laisvę teikti reklamos paslaugas bei transliuoti televizijos programas.

19 Nors šis apribojimas gali būti pateisinamas visuomenės sveikatos apsaugos pagrindais, kaip nurodyta EB sutarties 56 straipsnio 1 dalyje (po pakeitimo – EB 46 straipsnio 1 dalis), skaitomoje kartu su EB sutarties 66 straipsniu (po pakeitimo — EB 55 straipsnis), tokia tvarka vis dėlto neproporcinga.

20 Tačiau Prancūzijos vyriausybė teigia, kad televizijos reklamos transliavimo tvarka šalyje neprieštarauja Sutarties 59 straipsniui.

21 Iš tikrųjų, net jei ši tvarka sudaro apribojimą Sutarties 59 straipsnio prasme, bet kuriuo atveju jis pateisinamas visuomenės sveikatos apsaugos pagrindais ir būtinybe išvengti, kad nebūtų pažeista taikoma teisė. Be to, Prancūzijos vyriausybė mano, kad tokia tvarka yra proporcinga siekiamiems tikslams.

Teisingumo Teismo vertinimas

22 Pagal Sutarties 59 straipsnį uždraudžiamas bet koks laisvės teikti paslaugas apribojimas, net jeigu jis taikomas neskiriant nacionalinių ir kitų valstybių narių paslaugų teikėjų, kai juo draudžiama ar kitaip trukdoma kitoje valstybėje narėje įsisteigusio paslaugų teikėjo veikla teisėtai teikti analogiškas paslaugas (šiuo klausimu žr. 1991 m. liepos 5 d. Sprendimo *Säger*, C-76/90, Rink. p. I-4221, 12 punktą ir 2000 m. spalio 3 d. Sprendimo *Corsten*, C-58/98, Rink. p. I-7919, 33 punktą). Be to, laisve teikti paslaugas naudojasi ir paslaugų teikėjas, ir jų gavėjas (šiuo klausimu žr. 1984 m. sausio 31 d. Sprendimo *Luisi ir Carbone*, 286/82 ir 26/83, Rink. p. 377, 16 punktą).

23 Vis dėlto, nesant derinimo priemonių Bendrijos lygiu, laisvė teikti paslaugas gali būti apribota nacionalinės teisės nuostatomis, kurios grindžiamos Sutarties 56 straipsnio 1 dalyje (po pakeitimo – EB 46 straipsnio 1 dalis), skaitomoje kartu su 66 straipsniu (po pakeitimo – EB 55 straipsnis), nurodytais pagrindais arba privalomaisiais bendrojo intereso pagrindais (šiuo klausimu žr. 2003 m. lapkričio 6 d. Sprendimo *Gambelli ir kt.*, C-243/01, Rink. p. I-13031, 60 punktą).

24 Šiuo atveju valstybės narės pačios sprendžia, kokį visuomenės sveikatos apsaugos lygį jos nori užtikrinti ir kaip šis lygis turi būti pasiekiamas. Tačiau tai daryti jos gali tik Sutarties nustatytose ribose ir pirmiausia atsižvelgdamos į proporcingumo principą (žr. 1991 m. liepos 25 d. Sprendimo *Aragonesa de Publicidad Exterior ir Publivía*, C-1/90 ir C-176/90, Rink. p. I-4151, 16 punktą), kuris reikalauja, kad priemonės, kurių imamasi, būtų tinkamos siekiamam tikslui įgyvendinti ir neviršytų to, kas būtina jam pasiekti (šiuo klausimu žr. minėto sprendimo *Säger* 15 punktą; 1999 m. lapkričio 23 d. Sprendimo *Arblade ir kt.*, C-369/96 ir C-376/96, Rink. p. I-8453, 35 punktą; minėto sprendimo *Corsten* 39 punktą ir 2002 m. sausio 22 d. Sprendimo *Canal Satélite Digital*, C-390/99, Rink. p. I-607, 33 punktą).

25 Atsižvelgiant į tai, kad nagrinėjamos bylos atveju šioje srityje nėra priimtų suderinimo priemonių Bendrijos lygiu, reikia vieną po kito išnagrinėti tris klausimus, t. y., ar egzistuoja laisvės teikti paslaugas apribojimas Sutarties 59 straipsnio prasme, ar galima pateisinti pagrindinėje byloje nagrinėjamą televizijos reklamos transliavimo tvarką remiantis šios sutarties 56 straipsnio 1 dalimi, skaitoma kartu su jos 66 straipsniu, ir ar ši tvarka yra proporcinga.

26 Visų pirma konstatuotina, kad Prancūzijos televizijos reklamos transliavimo tvarka riboja laisvę teikti paslaugas Sutarties 59 straipsnio prasme. Iš tikrųjų ši tvarka, pirma, riboja laisvę teikti reklamos paslaugas, nes reklamos stendų savininkai prevenciniais sumetimais turi atsisakyti bet kokios alkoholinių gėrimų reklamos vien todėl, kad sporto renginys gali būti retransliuojamas Prancūzijoje. Antra, ši tvarka sudaro kliūčių televizijos programų transliavimo paslaugoms teikti. Iš tikrųjų Prancūzijos transliuotojai turi atsisakyti bet kokio sporto varžybų, per kurias būtų matomi reklamos stendai su Prancūzijoje parduodamų alkoholinių gėrimų reklama, retransliavimo. Be to, ne Prancūzijoje vykstančių sporto varžybų organizatoriai negali parduoti retransliavimo teisių Prancūzijos transliuotojams, jei transliuojant tokiems renginiams skirtas televizijos programas galima išvysti netiesioginę šių alkoholinių gėrimų reklamą..

27 Šiuo atveju Prancūzijos vyriausybės argumentai, kad ši tvarka nėra „apribojimas" Sutarties 59 straipsnio prasme, yra nepriimtini.

28 Nors egzistuoja techninės galimybės, leidžiančios užmaskuoti vaizdus, kad būtų pasirinktinai paslėpti stendai, kuriuose pavaizduota alkoholinių gėrimų reklama,

tačiau, kaip pažymėjo posėdyje Prancūzijos vyriausybė, naudodami tokias priemones Prancūzijos transliuotojai patirtų didelių papildomų išlaidų.

29 Dėl argumento, kad ginčijama Prancūzijos televizijos reklamos transliavimo tvarka nėra diskriminacinė ne tik Prancūzijoje pagamintų alkoholinių gėrimų, bet ir kitokios kilmės gėrimų, jeigu jie parduodami Prancūzijos teritorijoje, atžvilgiu, pakanka pažymėti, kad laisvės teikti paslaugas kontekste nagrinėjamu atveju svarbi tik aptariamos paslaugos kilmė.

30 Antra, konstatuotina, kad Prancūzijos televizijos reklamos transliavimo tvarka siekiama tikslo, susijusio su visuomenės sveikatos apsauga Sutarties 56 straipsnio 1 dalies prasme, o tai pripažino ir generalinis advokatas savo išvados 69 punkte. Iš tikrųjų priemones, ribojančias alkoholinių gėrimų reklamą ir kuriomis siekiama kovoti prieš piktnaudžiavimą alkoholiu, pateisina rūpestis visuomenės sveikata (žr. 1980 m. liepos 10 d. Sprendimo *Komisija prieš Prancūziją*, 152/78, Rink. p. 2299, 17 punktą; minėto sprendimo *Aragonesa de Publicidad Exterior ir Publivía* 15 punktą ir 2001 m. kovo 8 d. Sprendimo *Gourmet International Products*, C-405/98, Rink. p. I-1795, 27 punktą).

31 Trečia, taip pat svarbu konstatuoti, kad Prancūzijos televizijos reklamos transliavimo tvarka yra tinkama jos siekiamų visuomenės sveikatos apsaugos tikslų įgyvendinimui užtikrinti. Be to, ji neviršija to, kas reikalinga tokiam tikslui pasiekti. Iš tikrųjų ši tvarka riboja atvejus, kai alkoholinius gėrimus reklamuojantys stendai gali būti

matomi per televiziją, ir todėl ji gali apriboti tokios reklamos transliavimą, taip mažindama progas skatinti televizijos žiūrovus vartoti alkoholinius gėrimus.

32 Šiuo atveju Komisijos ir Jungtinės Karalystės pateikti argumentai, kad įrodytų šios tvarkos neproporcingumą, yra nepriimtini.

33 Iš tikrųjų dėl argumento, kad Prancūzijos televizijos reklamos transliavimo tvarka yra netinkama, nes ji taikoma tik alkoholiniams gėrimams, kuriuose alkoholio koncentracija didesnė nei 1,2 %, ir tik televizijos reklamai, o tabako reklamai netaikoma, pakanka atsakyti, jog valstybės narės pačios sprendžia, kokį visuomenės sveikatos apsaugos lygį jos nori užtikrinti ir kaip šis lygis turi būti pasiekiamas (minėto sprendimo *Aragonesa de Publicidad Exterior ir Publivía* 16 punktas).

34 Dėl argumento, kad dėl šios tvarkos praktiškai negali būti transliuojami visi renginiai, nors egzistuoja mažiau ribojančios priemonės, leidžiančios užtikrinti visuomenės sveikatos apsaugą, reikia konstatuoti, jog dėl advokato išvados 103–104 punktuose nurodytų priežasčių, atsižvelgiant į, pirma, šiuo metu turimas technines priemones ir, antra, pernelyg dideles išlaidas, dabartiniu metu neegzistuoja mažiau ribojanti priemonė, kuri leistų pašalinti ar paslėpti netiesioginę alkoholinių gėrimų televizijos reklamą, kai retransliuojant sporto renginius matomi stendai. Iš tikrųjų atsižvelgiant į tai, kad ši reklama ekranuose parodoma tik atsitiktinai ir tik kelias sekundes, yra neįmanoma kontroliuoti jos turinio ir tuo pat metu ekranuose pasirodančiuose kadruose įterpti įspėjimus dėl pavojaus, kylančio nesaikingai vartojant alkoholį.

35 Dėl argumento, kad Prancūzijos televizijos reklamos transliavimo tvarka leidžia alkoholinių gėrimų televizijos reklamą tokiomis aplinkybėmis, kai žiūrovų labai daug (tarptautiniai renginiai), bet draudžia, kai jų skaičius nedidelis (dviejų valstybių renginiai), pakanka konstatuoti, jog siejant draudimą su netiesiogine reklama, platinama retransliuojant sporto renginius, skirtus specialiai Prancūzijos žiūrovams, per kuriuos reklama siekiama paveikti tik šiuos žiūrovus, priemonė dėl šios tvarkos mažiau riboja laisvę teikti paslaugas ir yra labiau proporcinga siekiamam tikslui.

36 Taip yra ir dėl argumento, kad ginčijama Prancūzijos televizijos reklamos transliavimo tvarka praktiškai taikoma tik Prancūzijoje parduodamiems alkoholiniams gėrimams. Iš tikrųjų ginčijamą draudimą taikant tik Prancūzijoje parduodamų gaminių reklamai ir taip susiaurinant šio draudimo taikymo sritį, kliūtis laisvei teikti paslaugas yra sumažinama ir ji tampa labiau proporcinga siekiamam tikslui.

37 Dėl argumento, kad tam tikrose valstybėse narėse alkoholinių gėrimų reklama yra leistina, reikia pažymėti, kad, kaip nurodė generalinis advokatas savo išvados 106 punkte, ta aplinkybė, jog viena valstybė narė taiko ne tokias griežtas taisykles kaip kita valstybė narė, dar nereiškia, kad pastarosios taisyklės yra neproporcingos (1995 m. gegužės 10 d. Sprendimo *Alpine Investments*, C-384/93, Rink. p. I-1141, 51 punktas).

38 Dėl argumento, kad esant tokiai Prancūzijos televizijos reklamos transliavimo tvarkai gali būti pakartojama kontrolė, jau atlikta pagal kitoje valstybėje narėje galiojančias procedūras, reikia pastebėti, kad, kaip nurodė generalinis advokatas savo išvados 105 punkte, jei valstybė narė, kurioje vyksta sporto renginys, draudžia

stendų, reklamuojančių alkoholinius gėrimus, rodymą per televiziją, šis renginys gali būti retransliuojamas Prancūzijoje nevykdant jokios kontrolės. Priešingai, jei tokio draudimo valstybėje narėje, kurioje vyksta sporto renginys, nėra, bus atliekama tik Prancūzijos valdžios institucijų taikoma kontrolė.

39 Galiausiai dėl argumento, kad kai kurios minėtos tvarkos nuostatos yra dviprasmiškos, atsižvelgiant į generalinio advokato išvados 91 punkte nurodytus motyvus pakanka konstatuoti, jog nagrinėjamos nuostatos pakankamai aiškios ir tikslios. Iš tikrųjų ginčijama televizijos reklamos transliavimo tvarka atitinkamiems transliuotojams pakankamai tiksliai nurodo atvejus, kada draudžiama retransliuoti sporto renginius.

40 Iš visų pirmiau nurodytų argumentų matyti, kad šiomis aplinkybėmis vienintelis Komisijos nurodytas ieškinio pagrindas yra nepriimtinas ir atmestinas.

Dėl bylinėjimosi išlaidų

41 Pagal Darbo reglamento 69 straipsnio 2 dalį pralaimėjusiai šaliai nurodoma padengti išlaidas, jei laimėjusi šalis to prašė. Kadangi Prancūzijos Respublika reikalavo priteisti iš Komisijos bylinėjimosi išlaidas ir ši bylą pralaimėjo, ji pati padengia bylinėjimosi išlaidas. Pagal to paties straipsnio 4 dalies pirmą pastraipą Jungtinė Karalystė pati padengia savo išlaidas.

Remdamasis šiais motyvais,

TEISINGUMO TEISMAS (didžioji kolegija)

nusprendžia:

1. **Atmesti ieškinį.**

2. **Priteisti iš Europos Bendrijų Komisijos bylinėjimosi išlaidas.**

3. **Jungtinė Didžiosios Britanijos ir Šiaurės Airijos Karalystė pati padengia savo išlaidas.**

Skouris	Jann	Rosas
Gulmann	Puissochet	Cunha Rodrigues
Schintgen	von Bahr	Silva de Lapuerta

Paskelbta 2004 m. liepos 13 d. viešame posėdyje Liuksemburge.

Sekretorius	Pirmininkas
R. Grass	V. Skouris